

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

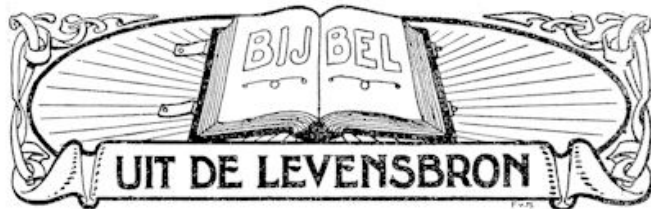
MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

WAT BLIJVEN ZAL.

De bevalligheid is bedrog, en de schoonheid ijdelheid, maar eene vrouw die den Heere vreest, die zal geprezen worden. Spreuken 31 : 30.

Een bevallige lichaamsgestalte en een schoon gelaat zijn gaven Gods, waarvoor Hij moet gedankt worden. Het is niet waar, dat wij een slordige kleeding moeten kiezen, om toch maar de schoonheid, die God ons gaf, zooveel mogelijk te verbergen. God zag alles, wat Hij gemaakt had en zie, het was zeer goed. Ook de mensch was goed en schoon gemaakt; er was geen gebrek aan hem. Al de mismaaktheid is het schrikkelijk gevolg van de zonde.

Neen, we verheerlijken God niet, als wij geen oog willen hebben voor de schoonheid van het menschelijk lichaam. Als wij van den Heere een welgemaakte gestalte, een lief en schoon gelaat ontvingen, moeten we maar niet doen, alsof ons dit koud liet en onverschillig. Dan moeten we dankbaar zijn. Dankbare menschen worden ook niet trotsch op iets, waar ze niets toe of af kunnen doen; de gaven Gods stemmen hen juist nederig.

Wie van God schoonheid en bevalligheid heeft ontvangen, zij dankbaar, maar bedenke tevens, dat hij nu door die schoonheid en bevalligheid God heeft te verheerlijken. Geen booze trek past op een lief gelaat; geen bitse woorden voegen op bevallige lippen. Wie waarlijk dankbaar is voor schoonheid en bevalligheid pronkt zich ook niet op, alsof bij de schoone kleeding het werk Gods op den achtergrond moest gesteld worden. Een pronkerige kleedij is een beleediging voor de

schoonheid en bevalligheid, door God aan het menschelijk lichaam verleend.

Hoe hoog we nu echter schoonheid en bevalligheid achten, we mogen toch nooit vergeten, dat ze bedrog en ijdelheid zijn. Hij, die de gaven ons schonk, kan ze ook weer van ons nemen; een lief gelaat kan in één oogenblik geschonden worden en een bevallige gestalte door een klein ongeluk mismaakt.

Eenmaal komt de dood en in den grafkuil zullen ook wij, die nu nog leven en ons bewegen, die misschien nog genieten van onze jonge, frissche schoonheid, onderworpen zijn aan het verteringsproces, dat ons zal berooven van alle lichamelijk schoon.

Ja, we spoeden ons naar ons graf en schoon mogea we zijn als bloemen, de bloemen vallen af; als de herfstwind gaat over de landen, sterft de zomerschoonheid. De bevalligheid is bedrog en de schoonheid ijdelheid. Arm is dan ook de vrouw, die geen andere rijkdom heeft, geen schat bezit, die eeuwig zal blijven.

Een vrouw, die den Heere vreest, zal geprezen worden. O, zeker, zoo vaak oordeelen we onbillijk; dan prijzen we de schoone en bevallige, zien we op naar een lief gezicht, trachten we, een glimlach te voorschijn te brengen op een beminnelijk gelaat, maar toch, het schoone vergaat; er blijft geen spoor van achter.

Jonge menschen worden oud en lazen we niet voor eenigen tijd van een dame, die klaagde, omdat ze op haar gelaat den eersten rimpel had ontdekt? Ze gevoelde zich als een buiten het leven gestootene.

Ja, zoo gaat het, als wij alleen maar schoonheid en bevalligheid bezitten.

We moeten iets hebben, dat blijft; een schat, die we nooit meer kunnen verliezen, een parel van groote waarde, die ons nooit meer kan ontroefd worden.

Een vrouw die den Heere vreest, die zal geprezen worden. Gij moogt dat wel eens nalezen in het Spreukenboek. Een groot gedeelte van het laatste hoofdstuk is gewijd aan de deugdelijke huisvrouw. Zij werkt van den morgen tot den avond; zij lacht om den toekomenden dag, omdat zij reeds voor dien dag zorgde. „Hare kinderen staan op en roemen haar welgelukzalig; ook

haar man, en hij prijst haar, zeggende: „Vele dochteren hebben deugdelijk gehandeld, maar gij gaat die allen te boven”. En dan volgt: „De bevalligheid is bedrog, en de schoonheid ijdelheid, maar een vrouw die den Heere vreest, die zal geprezen worden”.

Die vreeze des Heeren is de kracht en de sterkte van de deugdelijke huisvrouw; die vreeze des Heeren stelt haar in staat, een deugdelijke huisvrouw te zijn. Welgelukzalig zal men haar prijzen. Zij heeft de schat, die altijd haar eigendom zal blijven; zij heeft dat blijvende goed, dat zelfs de dood haar niet kan ontnemen.

Haar schoonheid ontvalt haar, haar bevalligheid verdwijnt, maar kinderlippen prijzen haar welgelukzalig; kinderlippen kussen de rimpels, die de tijd teekende op haar eens zoo schoon gelaat. Hebt gij niet, met innerlijke ontroering, wel eens op het gelaat van een oud moedertje gezien, 't gelaat, waarop de weerschijn ligt van een glimlach uit den hoogen; 't gelaat, dat straalt van een blijde verwachting, die zelfs graf en dood niet kan wegnemen?

Welgelukzalig de vrouw, die den Heere vreest, zij geeft ook haar kinderen een schat mee; de gebeden van een godvreezende moeder; de woorden van vermaan en troost, door háár gesproken; de tranen die het ongehoorzame kind zag in haar oogen, zijn van onberekenbare waarde.

Een vrouw, die den Heere vreest, die zal geprezen worden. Wij worden toch zoo gaarne geprezen, och, laten we toch niet rusten, vóór we die vreeze des Heeren ons deel weten, waarom men ons welgelukzalig zal prijzen.

In die vreeze des Heeren hebben we ook de belofte van onvergankelijke schoonheid.

Het is waar, de bevalligheid is bedrog en de schoonheid ijdelheid, maar er is een schoonheid, die, als we haar hebben verkregen, ons onbetwistbaar eigendom eeuwig blijft.

Na het neerdalen in het graf volgt een verrijzenis uit het graf; na den dood volgt het leven.

In den hemel zal onverwelkelijke en onbesmettelijke schoonheid ons sieren. In den hemel zullen we eerst recht weten, welk gebruik er van onze schoonheid moet gemaakt worden. In den hemel zullen we eerst recht God kunnen danken voor de schoonheid, die Hij ons gaf.

Een vrouw, die den Heere vreest en tevens schoon en bevallig is, zal hier op aarde ook in haar schoonheid zien de afschaduwing van die schoonheid, die haar eens in den hemel ten deel zal vallen en, dankbaar voor wat God gaf, zal ze haar schoon gelaat en haar bevallige gestalte in dienst stellen van Hem, die haar zóó bewelddadigde.

En zij, die niet bevallig en niet schoon zijn, die misschien mismaakt zijn en gebrekkig, hebben te bedenken, dat God geen rekenschap geeft van Zijn daden.

Laten zij niet ontmoedigd worden, omdat er niemand is, die hun prijst om gestalte en gelaat.

Welgelukzalig de vrouw, die den Heere vreest, zij heeft, wat niemand haar kan ontrooven; zij heeft ook de belofte, dat zij eens, in den hemel, schoon zal zijn, volmaakt schoon, als op haar zal vallen de weerschijn van dien volmaakten glans, die afstraalt van het gelaat van Hem, die de opperste Kunstenaar en Bouwmeester is.

K.

VI.

Thuis vond ze bezoek bij moeder. Ze herkende met eenige verrassing een mede-leerlinge van de catechisatie. Een stijf-burgerlijk, maar toch wel flink meisje. Kwam die om mevrouw of om haar?

„Hé Pietje, jij hier?” zei ze.

Pietje lachte een beetje verlegen. „Ik kom voor de meisjesvereniging”, legde ze uit, als voelend, dat haar komen in dit huis een verklaring vroeg.

Hannie schrok er een beetje van en vroeg zich af, of ze misschien onheusch was geweest.

„Je mocht zóó ook wel komen, zonder boodschap. We kennen mekaar immers wel”, zei ze daarom goedig.

Mevrouw Veltman, die even naar de andere kamer was geweest, kwam nu terug en overreikte iets aan Pietje.

„k Zal 't maar net doen als andere jaren”, zei ze.

„Dank u wel, mevrouw”, zei 't meisje.

Ze deed, of ze nu meteen opstaan wou, maar draalde nog wat en kuchte een paar maal.

„Heeft Hannie geen zin, om lid van de meisjesvereniging te worden?” vroeg ze toen, al haar moed verzamelend, meer aan mevrouw dan aan Hannie.

Maar mevrouw keek haar dochttertje aan, als verwachtte ze van haar een antwoord.

„Ik weet niet, ik heb er nooit over gedacht eigenlijk”, zeide Hannie, een beetje verward.

„Maar ik wil er wel eens over nadenken, 'k zal 't je dan later wel eens zeggen”, besloot ze, blij met het idee van uitstel.

Pietje stond nu werkelijk op, en nam met een linksch buiginkje afscheid van mevrouw. Hannie liet haar uit. Even keek ze haar na, zooals ze daar ging door hun stille straat: simpel figuurtje in wat ouderwetsch manteltje en met zwart strooioedje. En ineens dacht ze aan Frieda, zooals ze haar dien middag pas gezien had: elegant jong-meisje, altijd naar de mode gekleed.

Wat Frieda zeggen zou van 't meisjesvereniging-idee? Ach, misschien zou ze er maar niet eens met haar over praten. 't Leek Hannie nu, of ze 't niet allebei zou kunnen doen: Frieda's vriendin zijn en lid worden van een meisjesvereniging, waarin leden als die Pietje. Vroeger, vóór ze thuis kwam, had ze 't wel als een ideaal gezien: iets te worden voor anderen. Maar ze had thuis toch ook haar werk, en Frieda, die de eerste was geweest om haar op te komen zoeken, kon ze niet maar zoo zonder reden loslaten. Ze wilde het trouwens ook niet. En moeder zou er zeker op tegen zijn, als ze er nu nog een avond in de week uitging.

Wat of moeder zeggen zou van 't bezoek bij mevrouw Duplessy?

Misschien kende ze haar niet eens.

Al denkend had Hannie de voordeur gesloten en was ze naar de keuken gegaan met het voornemen te zien, of ze Martha ook helpen kon.